

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **ALCIBIADE a. s.**, se sídlem U Družstva Ideál 1287/1, Praha 4, zastoupeného JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem, se sídlem Kosmova 20, Ostrava, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hl. město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2014, č. j. 7 A 65/2012 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2014, č. j. 7 A 65/2012 - 39, **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým městský soud odmítl jeho žalobu podanou na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Touto žalobou se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo uloženo žalovanému, aby bezodkladně zjednal nápravu a zajistil, že žalobci bude přiznán, předepsán a poukázán úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 daňového řádu u celkem pěti jmenovitě označených vratitelných přeplatků.

Městskému soudu z obsahu žaloby nebylo zřejmé, zda se žalobce domáhá vydání rozhodnutí, nebo faktického plnění žalovaným a proto přípisem ze dne 24. 1. 2014

nejprve žalobce vyzval k doplnění žaloby ve lhůtě 15 dnů tak, aby bylo zřejmé, zda se domáhá v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. vydání rozhodnutí žalovaného, resp. specifikace správního rozhodnutí žalovaného, jehož se žalobce domáhá, a dále v jakém správním řízení a na základě jaké skutečnosti má žalovaný vydat požadované rozhodnutí (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). K této výzvě žalobce v odpovědi ze dne 14. 2. 2014 soudu sdělil, že se „domáhá, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé.“ Návazně městský soud usnesením ze dne 26. 8. 2014, č. j. 7 A 65/2012 – 34, žalobce vyzval, aby doplnil petit žaloby a tvrzení žaloby tak, aby bylo zřejmé, vydání jakého rozhodnutí se ve smyslu § 80 odst. 3 písm. a), d) s. ř. s. žalobce domáhá, tedy označil věc, v níž se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, neboť neoznačil řízení, ve kterém se domáhá odstranění nečinnosti. Ve spojení s touto výzvou potom žalobce podáním ze dne 4. 9. 2014 doplnil žalobu tak, že se domáhá, aby „soud uložil žalovanému, aby rozhodl o nároku žalobce podle § 155 odst. 5 daňového řádu“. Dále uvedl, že se „domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, kdy žalovaný vrátil přeplatek po lhůtě stanovené daňovým řádem, a proto nárokuje úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu“.

Městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že přes opakovanou výzvu soudu nebyla specifikována žádost žalobce nebo jiný podnět, o kterém by měl žalobce rozhodnout, a ani z doplněného podání neplyne, že by bylo vedeno identifikované řízení ve spojení, s nímž by měl soud poskytnout ochranu proti nečinnosti. Nad rámec potřebného odůvodnění potom městský soud uvedl, že pokud by namísto žalobce sám odstranil vadu žaloby tak že by měl za to, že se žalobce domáhal kromě jiného rozhodnutí o úroku z přeplatku za období od 4. 6. 2011 do 23. 6. 2011 z titulu rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 20. 5. 2011 a za období od 19. 6. 2011 do 19. 8. 2011 z titulu rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 15. 8. 2011, je žaloba v této části podána po uplynutí lhůty podle § 80 odst. 1 s. ř. s., a byla by opožděná.

Za tohoto stavu věci městský soud pro neodstranění vady žaloby spočívající v neurčitosti petitu, pro niž nebylo možno pokračovat v řízení, žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Žalobce v podané kasační stížnosti uvádí, že městský soud opírá své rozhodnutí především o zmeškanou lhůtu k podání žaloby, a namítá, že soud však již nebere v úvahu žalobou uplatněný nárok za období od 19. 6. 2011 do 20. 3. 2012 a období od 15. 6. 2012 do 10. 7. 2012, stejně jako období od 19. 6. 2011 do 6. 8. 2012, kdy v těchto třech případech zákonem stanovená lhůta jednoho roku v době podání žaloby ještě neuběhla, a proto alespoň tuto část žaloby nelze odmítnout z důvodu, že žaloba byla podána opožděně. Pokud se týká „nepřesnosti“ navrhovaného petitu, stěžovatel připouští, že k výzvám soudu žalobce naformuloval petit žaloby „celkem nešikovně“, a to vysvětluje tím, že žalobce byl zastoupen advokátem, který zemřel a žalobce zůstal bez odborného zastoupení. Přesto je stěžovatel toho názoru, že žaloba po doplnění obsahovala náležitosti předepisované zákonem a navrhovaný petit, nechť je rozhodnuto o nároku žalobkyně, aniž je předvídáno s jakým výsledkem, je vykonatelný. Kasační stížnost stěžovatel opírá i o nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, když se správní soud nevypořádal s dalšími uplatněnými nároky žalobkyně, které byly prokazatelně žalobou uplatněny v zákonné lhůtě. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel

pokračování

navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž uvedl, že stěžovateli byl již přiznán úrok z prodlení s vrácením přeplatků v souladu s instituty daňového řádu. Za pozdní vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty byl vyplacen úrok z přeplatku, který byl počítán od r. 2006 až do skutečného vrácení přeplatků, tedy zhruba za šest let. V době podání podnětu na ochranu před nečinností byly požadované úroky z přeplatku vráceny stěžovateli, takže i z pohledu § 38 daňového řádu nečinnost správce daně nebyla konstatována.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Stěžovatel kasační námitky nepodřadil žádnému z ustanovení § 103 s. ř. s., vymezujícím přípustné důvody kasační stížnosti. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Městský soud při posuzování podané žaloby, jak bylo výše popsáno, shledal, že z jejího obsahu a formulace petitu není zřejmé, čeho se žalobce domáhá. Po prvním upřesnění k výzvě soudu ze strany žalobce, že se domáhá vydání rozhodnutí ve věci samé, soud žalobce opětovně vyzval, v tomto případě svým usnesením, k doplnění žaloby o to, v jakém správním řízení a na základě jaké skutečnosti má žalovaný vydat požadované rozhodnutí. To však žalobce ani přes výslovné poučení, že pokud žaloba nebude v uvedeném směru doplněna, bude odmítnuta, nedoplnil tak, aby bylo možné v řízení pokračovat.

Pokud stěžovatel namítá, že žaloba byla odmítnuta pro opožděnost, přičemž přinejmenším v části žaloba opožděná nebyla, s tím Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Důvodem odmítnutí žaloby nebyla její opožděnost, tato úvaha byla v odůvodnění napadeného usnesení uvedena in eventum a nad rámec potřebného odůvodnění. Důvodem odmítnutí žaloby bylo neodstranění vytýkané vady neurčitosti žalobního petitu. Proto byla žaloba také odmítnuta s odkazem na § 37 odst. 5 s. ř. s. Za tohoto stavu neobstojí ani námitka nepřezkoumatelnosti stran tvrzeného nevypovězení se „s dalšími uplatněnými nároky žalobkyně, které byly prokazatelně žalobou uplatněny v zákonné lhůtě“.

Nejvyšší správní soud plně sdílí názor městského soudu, že žalobní petit byl přes opakovanou výzvu a poučení o možnosti odmítnutí žaloby, natolik neurčitý, že pro tuto vadu, která nebyla odstraněna, nebylo možno pokračovat v řízení a žaloba musela být odmítnuta.

Požadavky na určitost žalobního petitu jsou standardně akcentovány i judikaturou, a to včetně judikatury Ústavního soudu. Tak lze např. poukázat na náleze Ústavního soudu ze dne 1. 9. 1998, sp. zn. I. ÚS 233/97, v němž se uvádí „Žalobní petit musí být přesný, určitý a srozumitelný. Je to nutné z toho důvodu, že soud musí zcela přesně vědět, o čem má jednat a rozhodnout, neboť soud nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než jsou navrhovány. Pokud je Žalobní petit nesprávný, tj. vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené je nepřesné, neurčité nebo nesrozumitelné, převzetí takového petitu do výroku soudního rozhodnutí by mělo za následek, že by rozhodnutí nebylo vykonatelné. Požadavek na to, aby Žalobní petit byl přesný, určitý a srozumitelný, není pouze formálním požadavkem na splnění určitých procesních podmínek, ale je zcela nezbytný pro výsledek řízení, tedy pro to, aby po převzetí Žalobního petitu do výroku rozhodnutí mohl být nařízen a proveden výkon rozhodnutí, aby tedy vůbec mohly nastat účinky žalobcem zamýšlené.“, nebo např. také usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 4. 1995, sp. zn. I. ÚS 153/94, v němž se uvádí „Z důvodu dodržování zásady procesní rovnosti nemůže soud již nyní za procesní stranu účastnou soudního sporu provádět věcnou formulaci žalobního návrhu na rozsudečný výrok - žalobního petitu (§ 5 o. s. ř. po novele č. 519/1991 Sb. platné od 1. 1. 1992), neboť by byla dotčena rovnost obou stran (čl. 96 odst. 1 Ústavy č. 1/1993 Sb. ČR) a nestrannost soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb. ČR)“.

Lze tedy uzavřít, že městský soud nepochybil, když žalobu stěžovatele odmítl. Naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu